

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **M.W.**

skazanego za czyny z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.
i z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 23 lipca 2025 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt IX Ka 809/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w
Warszawie
z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt III K 822/23,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego M.W. od zapłaty na rzecz Skarbu
Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

M.W. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 8 lutego 2023 r. w W. przy ul. [...] dokonał rozboju na E.S., polegającego na użyciu przemocy wobec pokrzywdzonej poprzez użycie gazu pieprzowego, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia należącego do niej mienia w postaci złotej bransoletki wartości około 12.100 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 22 lutego 2023 r. w W. przy ul. [...] dokonał rozboju na J.D., polegającego na użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego poprzez użycie gazu pieprzowego, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia należącego do niego mienia w postaci złotej bransoletki wartości około 17.360 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 29 marca 2023 r. w W. przy ul. [...] dokonał rozboju na K.T., polegającego na użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego poprzez użycie gazu pieprzowego, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia należącego do niego mienia w postaci trzech złotych łańcuszków o łącznej wartości około 67.570 zł, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w dniu 29 marca 2023 r. w W. przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci mefedronu w ilości 389,60 g, amfetaminy w ilości 20,23 g i marihuany w ilości 4,60 grama netto, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt III K 822/23:

oskarżonego M.W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że

wszystkich tych czynów dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest czynów wyczerpujących każdorazowo dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów) w zw. z art. 4 § 1 k.k., a przyjmując, że oskarżony wszystkie te czyny popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności (pkt I wyroku),

- w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 4 części wstępnej wyroku oskarżonego M.W. uznał za winnego tego, że w dniu 29 marca 2023 r. w W. przy ul. [...] wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość substancji psychotropowych w postaci 4-CMC w ilości 389,60 g i amfetaminy w ilości 20,23 g oraz środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości 4,60 g netto, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności (pkt II),

- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynów) w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone w pkt I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył M. W. karę łączną 10 lat pozbawienia wolności, zaliczając oskarżonemu na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 marca 2023 r. od godz. 18:10 do dnia 16 kwietnia 2024 r. (pkt III i X),

- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J.D. kwoty 17.360 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego K.T. kwoty 67.570 zł (pkt IV),

- na podstawie art. 70 ust. 4a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1 000 zł (pkt V).

Wyrok zawierał też rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów procesu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz sam oskarżony.

Obrońca oskarżonego zaskarżył orzeczenie w zakresie pkt I - III w całości, co do winy, a w zakresie pkt IV w części dotyczącej orzeczenia o karze. Zarzucił:

1. w zakresie czynów określonych w pkt. I - III wyroku:

a. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych, a także zeznań świadka J.D. i przyjęcie, że w chwili użycia przez oskarżonego środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego, oskarżony pozostawał w trakcie zaboru biżuterii, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena wskazanych dowodów powinna prowadzić do wniosku odmiennego, że w chwili użycia gazu pieprzowego zabór rzeczy w postaci biżuterii został już dokonany, albowiem oskarżony pod pozorem sprawdzenia biżuterii, w celu dokonania zaboru, wszedł w jej posiadanie, w sposób pozbawiający pokrzywdzonych możliwości wykonywania swojego władztwa nad rzeczą, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegającym na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony w chwili użycia gazu pieprzowego wobec pokrzywdzonych nie dokonał jeszcze skutecznego zaboru biżuterii, co skutkowało błędnym przyjęciem kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego i uznaniem, iż oskarżony wypełnił w całości znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy czyny oskarżonego stanowiły występki z art. 281 k.k., który jest zagrożony niższą karą,

b. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań pokrzywdzonych, a także zeznań świadka J.D. i przyjęcie, że oskarżony stosując względem pokrzywdzonych środek obezwładniający w postaci gazu pieprzowego użył wobec pokrzywdzonych przemocy, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena wskazanych dowodów powinna prowadzić do wniosku odmiennego, że poprzez użycie środka obezwładniającego w postaci gazu pieprzowego oskarżony w celu utrzymania się w posiadaniu

zabranych rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży doprowadził pokrzywdzonych do stanu bezbronności, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegającym na niezasadnym przyjęciu, że oskarżony celem utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, bezpośrednio po dokonaniu kradzieży, użył względem pokrzywdzonych przemocy (tak w oryginale, co sugeruje, iż Sąd meriti skazał oskarżonego za kradzieżę rozbójniczą),

c) rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności;

2. w zakresie czynu określonego w pkt IV wyroku – rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Obrońca, stawiając te zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w zakresie czynów określonych w pkt I - III przez zakwalifikowanie czynów jako występku z art. 281 k.k. i wymierzenie na tej podstawie oskarżonemu stosownej kary, w dolnej granicy zagrożenia, względnie o złagodzenie kary wymierzonej za te czyny;

2. w zakresie czynu określonego w pkt IV przez złagodzenie wymierzonej kary;

3. przez połączenie złagodzonych kar w karze łącznej orzeczonej przy zastosowaniu zasady asperacji zbliżonej do absorpcji.

Oskarżony w osobistej apelacji podniósł zarzuty i zamieścił wnioski tożsame z zawartymi w apelacji obrońcy, nadto kwestionował orzeczenie przepadku telefonu komórkowego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego K.T. złożył pismo, w którym odniósł się do apelacji obrońcy oskarżonego. Wskazał na niezasadność skargi i wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 15 października 2024 r., sygn. akt IX Ka 809/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca aktualnie skazanego M.W. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1. rażące naruszenie art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na wydaniu wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2024 r., o sygn. akt III K 822/23, utrzymanego następnie zaskarżonym wyrokiem, przez nienależycie obsadzony Sąd I instancji, albowiem w jego składzie zasiadała asesora sądowy X. Y. powołana na urząd asesora sądowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia [...] 2023 r., której skład został ukształtowany w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, naruszającym standard niezawisłości procedury powoływania sędziego przez organ w składzie tak powołanym, skutkującym wadliwością i bezskutecznością powołania ww. asesora sądowego z uwagi na naruszenie standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, co stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

2. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 280 § 1 k.k., poprzez błędną subsumpcję i przyjęcie, że skazany swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa rozboju w typie podstawowym, w szczególności zrealizował znamiona zaboru rzeczy z użyciem przemocy, podczas gdy skazany w pierwszej kolejności wszedł w posiadanie biżuterii stanowiących własność pokrzywdzonych, a dopiero następnie w celu jej utrzymania zastosował wobec pokrzywdzonych środek obeszwałniający w postaci gazu pieprzowego, czym doprowadził pokrzywdzonych do stanu bezbronności, co w konsekwencji uzasadniało przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej - jako czynu z art. 281 k.k.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. W przypadku niepodzielenia przez Sąd Najwyższy argumentacji w zakresie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Nadto zwrócił się o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skazanego kosztów procesu, w tym kosztów ustanowienia obrońcy, a na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania wyroku w zakresie orzeczonej względem skazanego kary pozbawienia wolności.

W nawiązaniu do zarzutu sformułowanego w pkt. 1 kasacji obrońca wniósł nadto o:

„1. przeprowadzenie, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., w warunkach wskazanych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, a wypracowanych na tle wyroku ETPCz z dnia 19 grudnia 2020 r., Astradsson przeciwko Islandii, przez Sąd Najwyższy kontroli prawidłowości obsady Sądu I instancji w osobie asesora sądowego X. Y.

2. zwrócenie się do Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa o nadesłanie dokumentacji związanej z ubieganiem się przez asesora sądowego X. Y. o urząd asesora sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie oraz do Prezesa Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie o nadesłanie akt osobowych wyżej wymienionej asesora sądowego X. Y.”.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić pogląd prokuratora o oczywistej bezzasadności przedmiotowej kasacji, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. na posiedzeniu bez udziału stron.

Zarzut ujęty w pkt 1. nie zasługiwał na uwzględnienie i wypada uznać, że został podniesiony instrumentalnie, skoro w Sądzie pierwszej instancji nie zgłoszono wniosku o wyłączenie sędziego w trybie art. 41 k.p.k., zaś w apelacji nie zgłoszono zarzutu zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., chociaż skazany cały czas korzystał z pomocy tego samego obrońcy. Nadto zarzut został zredagowany nieprawidłowo, bowiem co do zasady przy podnoszeniu zarzutu zaistnienia uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie twierdzi się, że miało ono wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. W każdym razie w kasacji nie wykazano, że orzekanie w sprawie asesora mianowanego na stanowisko na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa miało wpływ (w dodatku istotny, jak twierdzono w skardze) na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. wyroku Sądu drugiej instancji. Wypada też odnotować, że omawiany zarzut w istocie sygnalizuje nie tyle fakt zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., ile możliwość jego wystąpienia, skoro postuluje przeprowadzenie kontroli prawidłowości obsady Sądu I instancji, która wszak mogłaby dać wynik dla asesora pozytywny.

Dla ustalenia, czy w sprawie zaistniało wspomniane uchybienie, zbędne było pozyskiwane wskazanej w kasacji dokumentacji. To mogłoby okazać się celowe w przypadku sędziego powołanego do pełnienia urzędu w sądzie wyższego szczebla niż sąd rejonowy, a nie w przypadku osoby mianowanej na stanowisko asesora sądowego w sądzie rejonowym. W dyskusji prowadzonej na temat porządkowania sytuacji kadrowej w wymiarze sprawiedliwości dominuje wszak pogląd, że nie powinny być kwestionowane dokonane na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa nominacje na pierwszy stopień sędziowski, tj. na stanowisko sędziego sądu rejonowego, tym bardziej mianowania na stanowisko asesora sądowego, zwłaszcza gdy stanowią one zwieńczenie procesu szkolenia do zawodu sędziego, polegającego na ukończeniu aplikacji sędziowskiej i zdaniu egzaminu sędziowskiego. W tym względzie wypowiedział się też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I - 4110 - 1/20 (zob. pkt VII uzasadnienia), przy czym opowiedział się za zróżnicowaniem kryteriów oceny stwierdzając, że „Te same konkretne okoliczności związane z wadliwością procesu

powoływania na urząd sędziego, możliwe do tolerowania w przypadków obsadzania sądów niższego rzędu, mogą uzasadniać ocenę o braku bezstronności i niezawisłości w przypadku sądów wyższego rzędu”. Zatem wystarczające było zapoznanie się z powszechnie dostępną (Internet) wskazaną w kasacji uchwałą nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia [...] 2023 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o mianowanie egzaminowanego aplikanta aplikacji sędziowskiej na stanowisko asesora sądowego. Z uchwały tej wynika, że pani X. Y. ukończyła wyższe studia prawnicze, odbyła aplikację sędziowską w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, pozytywnie złożyła sędziowski oraz że Krajowa Rada Sądownictwa jednogłośnie opowiedziała się za przyjęciem uchwały w kwestii jej mianowania.

We wspomnianej uchwale trzech Izb, zresztą przywołanej w kasacji, Sąd Najwyższy wskazał, iż fakt powołania do pełnienia urzędu sędziego w sądzie powszechnym na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa nie powoduje automatycznie, iż udział tak powołanej osoby w składzie sądu prowadzi do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (takie samo stanowisko wyrażono w również powołanej przez skarżącego uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 i wielu innych judykatach), a żeby uznać, iż sąd był nienależycie obsadzony konieczne jest ustalenie jeszcze innych, konkretnych okoliczności przemawiających za taką oceną. W odniesieniu do asesora sądowego orzekającej w sprawie M. W. w kasacji żadnych okoliczności, poza faktem mianowania na wniosek wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, nie podano, a i Sądowi Najwyższemu z urzędu nie są one znane. Nie sposób bowiem uznać za okoliczność mającą wspierać tezę o nienależytej obsadzie sądu akcentowaną w kasacji odmowę skierowania sprawy do mediacji, co według obrońcy świadczy o uprzedzeniu asesora sądowego wobec skazanego, która to postawa „budzi poważne wątpliwości co do obiektywizmu asesora i rzetelności prowadzonego przez niego procesu”. Wobec takiej oceny wypada wyrazić zdziwienie, że ten sam obrońca w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie wystąpił o wyłączenie asesora od udziału w sprawie, jak też nie sygnalizował zastrzeżeń w tym zakresie Sądowi Okręgowemu. Należy też zaznaczyć, że nie może być uznana za przejaw nierzetelności procesu decyzja sądu, która mieści się

w granicach prawa i w tym względzie Sąd meriti prawidłowo wskazał, iż przepis art. 23a k.p.k. nie nakłada na niego obowiązku przeprowadzenia postępowania mediacyjnego; stwarza jedynie taką możliwość, oddając sądowi ocenę celowości zastosowania tej instytucji (zob. też postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KK 362/17; z dnia 25 lutego 2022 r., II KK 527/21).

Zarzut z pkt 2 kasacji jawi się jako niedopuszczalny, bowiem wbrew art. 519 k.p.k. jest skierowany przeciwko wyrokowi Sądu pierwszej instancji, a nie Sądu odwoławczego. Podmiot fachowy powinien dostrzec, że to Sąd Rejonowy przyjął (ustalił), iż skazany „swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa rozboju w typie podstawowym, w szczególności zrealizował znamiona zaboru rzeczy z użyciem przemocy” (cytat z kasacji) oraz zastosował przepis art. 280 § 1 k.k. Należy też stwierdzić, że tak postawiony zarzut jest w istocie zawoalowanym, niedopuszczalnym w kasacji zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, mianowicie skarżący w istocie przekonuje, iż sąd orzekający błędnie ustalił sekwencję zdarzeń, odrzucając tezę obrony, że „skazany w pierwszej kolejności wszedł w posiadanie biżuterii stanowiących własność pokrzywdzonych, a dopiero następnie w celu jej utrzymania zastosował wobec pokrzywdzonych środki obeszładniające w postaci gazu pieprzowego”. Za taką oceną zarzutu przemawia też treść apelacji, w której nie postawiono zarzutu obrazu art. 280 § 1 k.k., natomiast wywodzono, że nieprawidłowa ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti skutkowałą błędnym ustaleniem, że „w chwili użycia przez oskarżonego środka obeszładniającego w postaci gazu pieprzowego, oskarżony pozostawał w trakcie zaboru biżuterii, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena wskazanych dowodów powinna prowadzić do wniosku odmiennego, że w chwili użycia gazu pieprzowego zabór rzeczy w postaci biżuterii został już dokonany”. Kwestia ta była przedmiotem uwagi Sądu odwoławczego, a w kasacji co prawda twierdzono, że Sąd ten „powielił błędy popełnione przez Sąd I instancji”, ale nie postawiono należycie sformułowanego zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., określającego standard kontroli odwoławczej. Niezależnie od tego należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy rzetelnie omówił podniesione w apelacji zagadnienie, przeprowadzając przekonujący wywód o słuszności przypisania skazanemu rozbojów, a nie kradzieży rozbójniczych. Kluczowa była tu trafna konstatacja, że okoliczność, iż pokrzywdzeni w ramach

oszukańczo sugerowanej przez skazanego pertraktacji handlowej pozwalali mu wziąć cenny przedmiot do ręki w celu obejrzenia nie oznacza, że już w tym momencie M. W. dokonywał jego kradzieży.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. postanowienia, przy czym rozpoznanie kasacji krótko po jej wpłynięciu czyniło zbędnym rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Oddalenie kasacji dezaktualizowało kwestię zasądzenia na rzecz skazanego kosztów procesu, nadto w świetle art. 626 § 1 k.p.k. ten wniosek obrońcy był przedwczesny. Zawarte w pkt 2 rozstrzygnięcie o zwolnieniu skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. zastosowanym wobec uznania, że nie zmieniła się sytuacja materialna skazanego uznawana przez sądy obu instancji za trudną na tyle, że w oparciu o ten przepis zwalniały go od zapłaty kosztów sądowych.

[WB]

[r.g.]